

job, incomprens

-Carles Pujol-

No hi ha res pitjor que patir i no ser entès en l'expressió d'aquest patiment. Job ho va perdre pràcticament tot: els béns, els fills (i perdre un fill, què terrible que és!) i la salut. Diuen les Escriptures que tenia amics que l'estimaven i que el van anar a veure per fer-li costat, però... què va passar? Aprofitant la intimitat del moment i la confiança de la companyia, Job va esclatar de dolor: va maleir el dia del seu naixement i va manifestar clarament que es volia morir. Per als amics això va ser escandalós. Com podia dir aquelles coses? Com podia expressar-se d'aquella manera? Així que el van reprendre seriosament. I Job, al patiment que ja tenia, va haver d'afegir-hi la incomprensió dels seus amics. Què va fer? Queixar-se més encara. Dir als seus amics que haurien pogut intentar alleugerir el seu dolor, que és el que ell hauria fet en el seu lloc. I, a més a més, va acudir a Déu.

"Els meus amics m'escarneixen, però jo ploro davant Déu." (Job 16,20)

Pensem, quan escoltem el dolor d'un altre que aprofita la nostra presència per obrir-se, com reaccionem? L'entenem? Mirem d'alleugerir-lo? I, si som nosaltres qui patim, quin privilegi –estiguin els nostres amics a l'alçada o no– poder acudir a Déu!

"Però jo sé que el meu defensor viu i que s'alçarà de la pols en darrer lloc.

I, després que m'arrenquin la pell i em quedi sense carn, jo contemplaré Déu!" (Job 19.25-26)

Carles Pujol era metge psicoanalista i col·laborador habitual del programa Néixer de Nou.